

Ey Gecenin Şehinşahi

– GürhanGürses · 10 Eylül 2018

Geceye içini döken bir adam tanıdım.

Karanlığı karanlık eden...

Hüznü daha bir hüznü kılan...

Acıya acı katan...

'Her şey yalan' der'di.

Buydu derdi.

- Ey ay! Karanlığın imparatorluğuna karşı çıkan ve aydınlığın bayrağını karanlığın tam da ortasına diken ay! Duyuyor musun beni? Kaybedecek hiçbir şeyim yok. Sevdiğimi zannediyordum aslında hiç sevilmediğimi anladım. Bunları zorla söylüyordu. Sesi ağlamaklıydı. Gözleri dolu dolu olmuştu. Ellerini gözlerine götürdü. Yaşlarını sildi.

- Ey gecenin şehinşahi! Yanık yüreğimin bitmeyen ve dinmeyen ah'ı! Biliyor musun? Ona baktığımda gözlerinin karalığında ortaya çıkan bir ay'ı görürdüm. Ve o ay ışığında onun varlığına teslim ederdim canımı. Aslında karanlığım oymuş. Beni sevdiğini, bana değer verdiğini sanmıştım. Çok safmışım. Şu an bir kağıt mendil gibi kullanılıp atıldığımı, bozuk bir para gibi harcandığımı görüyorum. Bir kalp nasıl kırılmış; nasıl incitilmiş bu can, nasıl ihmal edilmiş, nasıl kandırılmış? Onun sarf ettiği her bir kelimenin ve döktüğü her damla gözyaşının nasıl samimi olduğunu görebiliyordum. Bu sözler içten gelen bir hayal kırıklığının mürekkep bulmuş hali, döktüğü gözyaşları da çektiği acının ifrazatlarıydı.

Bir insan daha ne ister?

Belasını mı?

- Ey gecenin ve yalnızların dostu! Beni hiç sevmemiş! bunu defaten tekrarlıyordu. Hiçbir şey diyemiyordu kimse ona. Çünkü cayır cayır yanıyordu ve bu ateşi söndürebilecek su yoktu. 'Başka birisini sevebilir illaki, bu olabilir de. Lakin bilmeliydim. Sırf o gülsün ve mutlu olsun diye bunu da sineye çekerdim. Çekilirdim aradan. Bana yalanlar söylememeliydi. İnsan değer verdiğini söylediği birisini böyle vurabilir miydi? Kırabilir miydi böyle ucuzca? Kim için ve ne uğruna? En zor gününde, en karanlık anında yanında olmayanlar bu iyi günlerinde gecende ve gündüzünde yanı başında.'

Onun bu haline üzüldüm. İçten içe ağladım. Bir insan hele ki seviyorsa sevdiğini iddia ediyorsa nasıl kırar böyle bir adamı?

- Ey mah! O benim ömrümü çalmadı. Doğruluğumu çaldı. Dürüstlüğü... Merhametimi... Sevgimi... İyi niyetliliğimi... Daha nice güzelliğimi... Bundan sonra benden kimse iyi niyet beklemesin. Yazdığım binlerce satırın, dizelerimin bir anlamı olmalıydı onun için. Çünkü onlar kalpten gelip dökülen gözyaşlarıyla yazıldı. İçinde hiçbir kötülük yoktu. Hiçbir art niyet... Zarafet vardı. Nezaket... Letafet ve her daim hislerde hazır olan taravet. Lanet olsun bu kadar sevmişliğime! Bu kadar güvenmişliğime... İnanmışlığıma... Ne yazık ki kendimi kandırılmış hissediyorum.

Boşluğuna karanlığın bir küfür yolladı. Bahtsızlığına oturup ağladı. Diyemedim: 'Aslanım, böyle olur harbiden sevenin ahiri! Kıracaksın severken, hırpalayacaksın. Değerinin üstünde değer vermeyeceksin.

Ederi kadar bileceksin. Gideri olursa da yol vereceksin. Üzülme, kaybeden sen değilsin. Ve acıyorum ona, elindeki mücevherin kıymetini bilmeyene... Kaybettiğinin bir dosttan daha öte olduğunu anlayamayana...'

Onu en iyi ben anlıyordum. Damdan düşenin halini damdan düşenin anladığı gibi. 'Sen de sevildiğini zannettin benim gibi ve bir vakit geldi ki aslında hiç sevilmediğini anladın.' diye mırıldandım. Beni duymuştu.

- Düzeltelim. dedi. 'Onun beni sevmediğini bile bile sevdim. Bana yalanlar söylediğini bile bile... Aslında onu olduğu gibi seviyordum. İlgi çekmek için hiçbir çaba sarf etmesine gerek kalmadan... Başkalarının gözünün içine sokarcasına yaptığı işlerle değil safı haliyle, yanlışıyla, hatasıyla ve günahıyla...' O böyle deyince daha bir hüzünlendim içimden de: 'Allah seni bildiği gibi yapsın kadın! Bu adamı kaybedenin aklından şüphem duyarım.' dedim. Daha fazla dayanamadım onu karanlığıyla baş başa bıraktım. Çünkü aynı iklimde iki karanlık olamazdı.